

som man nylig har gennemført derovre. Denne Lov, hvor det drejer sig om Milliarder, naar det her drejer sig om Millioner, er i Virkeligheden kun et Skema, som man har overladt til Administrationen at udfylde paa den forretningsmæssigt set bedst mulige Maade. Men her er Forholdet et ganske andet, her tør man ikke gaa med til noget som helst af den Art. Ja, den ærede Ordfører for Mindretallet turde ikke en Gang tage Medansvaret for at stille 10,000 Kr. til Ministerens Raadighed. Jeg kan knapt tro, at det var det ærede Medlems Alvor, da han fremsatte den Tale.

Da jeg er kommet til at nævne de 10,000 Kr., hvorom der findes Forslag under Nr. 27 i Betænkningen, vil jeg derom sige, at naar den ærede Ordfører for Flertallet (Moesgaard-Kjeldsen) tillagde mig Æren ogsaa for dette, idet han sagde, det var mig, som havde stillet Forslaget om de 10,000 Kr., har den ærede Ordfører ikke Ret, det er Ministerens Forslag. Den højtærede Minister havde stillet Forslag om 30,000 Kr., men denne Bevilling var foreslaaet af Jernbaneudvalget under den Forudsætning, at der blev nedsat et Jernbaneraad, til hvilket Ministeren ogsaa kunde henvende sig i Tilfælde af, at han ansaa det for nødvendigt at benytte en større eller mindre Del af denne Sum. Men nu har hverken Flertallet eller Mindretallet i Udvalget foreslaaet et saadant Jernbaneraad, og derved er i Virkeligheden Grundlaget for den af Ministeren foreslaaede Bevilling paa 30,000 Kr. faldet bort. Udvalgets Flertal — ikke jeg alene — har imidlertid ment, at det vilde være rigtigt, at der var en mindre Sum, som stod til Ministerens Raadighed. Derfor har vi stillet Forslag om de 10,000 Kr., og jeg frygter ikke for at paatage mig det Ansvar at have været med dertil. Jeg tror heller ikke, den ærede Ordfører for Mindretallet (Jensen-Sønderup) behøvede at være bange for at paatage sig det Ansvar, som saa vist ikke er forfærdelig stort, at overlade til en Minister med konstitutionelt Ansvar at anvende 10,000 Kr. Det Ansvar synes jeg dog, man kan bære.

Det vil fremgaa af, hvad jeg her ganske kortelig har fremført som min Opfattelse af denne Sag, at jeg slutter mig helt og afgjort til Flertallets Forslag. Jeg vil derfor opfordre alle Tingets Medlemmer til at samle sig om dette, som, hvis det ophøjes til Lov,

efter min Overbevisning indeholder Betingelser for den bedste Organisation af vore Statsbaner, som overhovedet vil kunne naas.

Jensen-Sønderup: Maa jeg til den højtærede Ministers Udtalelse om, hvor de Undersøgelser og Overvejelser vedrørende den administrative Revision, som jeg havde talt om, var foretagne, gøre opmærksom paa, at der i Betænkningen udtrykkeligt er henvist til Landstingstidende for i Fjor Sp. 454, hvor man vil kunne se, hvad den daværende Finansminister udtalte derom.

Jeg forstaar ikke rigtig, at den højtærede Minister kunde slutte med at sige, at hvis man fulgte Mindretallet, vilde der slet intet ske, naar Mindretallet dog er gaaet med til det efter Ministerens Mening vigtigste, nemlig Ophævelsen af det ministerielle Departement og den kollegiale Styrelse. Det, som altsaa er det vigtigste, vil dog ske, og det eneste, der ikke vil ske, er Indførelsen af de smaa Generaldirektioner. Jeg kan ikke se rettene, end at Forskellen er den, at Flertallet og Ministeren ikke tør lægge Afgørelserne ud til Stationsforstanderne og Sektionslederne. Da man i Generaldirektionen ikke vedblivende kan overkomme at træffe Beslutning om alle de smaa Spørgsmaal, f. Eks. Flytning af en Telefon paa en Station, og man paa den anden Side ikke tør overlade dem til Stationsforstanderne og Sektionslederne, opretter man to eller tre Steder i Landet nogle smaa Generaldirektorater, der kan sidde og træffe Bestemmelser om saadanne Smaating. Det er det, Mindretallet ikke anser for rigtigt. Vi har ment, at det vil være heldigt for det første at ophæve den kollegiale Styrelse, dernæst at nedlægge det ministerielle Departement og endelig at lægge Afgørelserne, Myndigheden, om man saa vil, paa en Mængde mindre Omraader ud til smaa Underinstanser, til de paagældende Stationsforstandere og Sektionsledere. Man vil ikke opnaa at tillægge dem Myndighed og Ansvar ved at flytte en Del af Generaldirektionens Myndighed ud til en Distriktschef, thi det er sandelig den paagældende Stationsforstander eller Sektionsleder fuldstændig ligegyldigt, om han skal indhente Tilladelse hos en Distriktschef eller hos Afdelingschefen. De faar ikke Myndighed og Ansvar, saa længe det ikke er lagt over paa dem selv at træffe Bestemmelse under det Ansvar, der altid følger med at skulle handle paa egen Haand.